

Arrest

nr. 306 293 van 8 mei 2024
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GATUNANGE
Marcel Broodthaersplein 8/4
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van diens beslissing van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2024, om 10.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. GATUNANGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMANS die loco advocaten T. BRICOUT en C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 17 augustus 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 270 857 van 31 maart 2022 weigerde ook de Raad verzoeker te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 12 mei 2022 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 12 september 2022 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 8 december 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.7. Verzoeker werd op 29 april 2024 bij een controle aangetroffen en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam diezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die verzoeker op 29 april 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene legt geen enkel document voor om zijn identiteit of verblijf in België te staven.

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen beroepskaart. Toch werd hij al werkend op de luchthaven Brussel Nationaal aangetroffen tijdens een controle in samenwerking met de sociale inspectie. Een PV voor niet in het bezit zijn van een beroepskaart en sluikwerk wordt door de RSZ opgesteld.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Het verzoek om internationale bescherming dat op 19.11.2020 werd ingediend, werd op 04.04.2022 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Het verzoek om machtiging tot verblijf in toepassing van art 9bis dat op 13.09.2022 werd ingediend, werd op 08.12.2023 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 04.01.2024. Op 02.02.2024 werd een beroep tegen deze beslissing bij de RVV ingediend. Dat beroep is nog hangende, maar is niet schorsend.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart dat zijn ex-vrouw en zijn 4 kinderen in Congo verblijven. In het administratief dossier zit geen informatie die op het tegendeel zou wijzen.

Op medisch vlak verklaart hij stress te hebben. Hij geeft echter verder niet aan in welke mate dit hem zou verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokken werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.05.2022 dat hem per post betekend werd op 17.05.2022 via de gekozen woonplaats, en evenmin aan het bevel tot verlaten van het grondgebied van 08.12.2023 dat hem via de gemeente werd betekend op 04.01.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek om internationale bescherming dat op 19.11.2020 werd ingediend, werd op 04.04.2022 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokken werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.05.2022 dat hem per post betekend werd op 17.05.2022, en evenmin aan het bevel tot verlaten van het grondgebied van 08.12.2023 dat hem via de gemeente werd betekend op 04.01.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug wil omdat hij heeft meegedaan aan betogingen en daarvoor in de gevangenis heeft gezeten. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 19.11.2020. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij stress heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokken werkt zonder over de daartoe vereiste machtigingen te beschikken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.05.2022 dat hem per post betekend werd op 17.05.2022, en evenmin aan het bevel tot verlaten van het grondgebied van 08.12.2023 dat hem via de gemeente werd betekend op 04.01.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

Deze beslissing – die in werkelijkheid bestaat uit drie beslissingen die in een akte zijn opgenomen – vormt de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 29 april 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 29.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12.05.2022 dat hem per post betekend werd op 17.05.2022 via de gekozen woonplaats, en evenmin aan het bevel tot verlaten van het grondgebied van 08.12.2023 dat hem via de gemeente werd betekend op 04.01.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene kan geen geldige documenten voorleggen om zijn identiteit van verblijf in België te staven. Hij kreeg 2 keer een bevel tot verlaten van het grondgebied maar verkoos daar geen gevolg aan te geven. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Betrokkene bezit geen beroepskaart. Toch werd hij al werkend op de luchthaven Brussel Nationaal aangetroffen tijdens een controle in samenwerking met de sociale inspectie. Een PV voor niet in het bezit zijn van een beroepskaart en sluikwerk wordt door de RSZ opgesteld.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben. Hij verklaart dat zijn ex-vrouw en zijn 4 kinderen in Congo verblijven. In het administratief dossier zit geen informatie die op het tegendeel zou wijzen.

Op medisch vlak verklaart hij stress te hebben. Hij geeft echter verder niet aan in welke mate dit hem zou verhinderen te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing:

2. Over de rechtsmacht van de Raad inzake een vrijheidsberovende maatregel.

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod – een beslissing die niet als verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Het Grondwettelijk Hof stelde bovendien reeds het volgende in het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018:

“B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan.

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

Het Grondwettelijk Hof concludeerde dat:

“Artikel 39/82, § 1 en § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in de interpretatie dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.”

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod en dat de vordering, in de mate dat ze betrekking heeft op deze beslissing, dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

4.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij van zijn vrijheid werd beroofd, dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dus op korte termijn kan worden uitgevoerd en dat een spoedige beslissing vereist is om te vermijden dat hij gedwongen wordt gerepatriëerd. Hij benadrukt dat een uitspraak te laat zal komen indien hij een beroep doet op de gewone schorsingsprocedure.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

4.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

4.3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht (*audi alteram partem*)

Hij verschaft de volgende toelichting:

“7.2.1.2. MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DU PRINCIPE AUDI ALTERAM PARTEM

7.2.1.2.1. Bref rappel des règles et principes juridiques pertinents au regard du moyen visé

11. Le principe audi alteram partem, est défini comme « un principe général de droit à valeur législative, qui impose à l'autorité administrative de permettre à l'administré de faire valoir ses observations au sujet d'une mesure grave, mais non punitive, qu'elle envisage de prendre à son égard ».

12. Audi alteram partem, s'impose, pour sa part, chaque fois que l'administration risque de prendre une décision qui s'avère significativement défavorable à celui qui en serait le destinataire ; en d'autres termes une mesure grave.

13. Dans cette perspective, Audi alteram partem rencontre le double objectif suivant : « d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard ».

14. L'audition préalable s'impose ainsi, en droit des étrangers, sous l'impulsion du droit de l'Union européenne, dans une série de circonstances défavorables au ressortissant d'un État tiers à l'Union européenne, notamment celle de mettre fin au séjour de l'intéressé.

15. L'exigence que consacre le principe audi alteram partem se matérialise comme suit :

- L'intéressé doit, par le biais des informations à fournir par l'administration, avoir une connaissance précise de la mesure envisagée et des faits qui la justifient ;*
- L'intéressé doit avoir accès à toutes les pièces sur lesquelles l'autorité compte se fonder ;*
- En cas d'audition orale, l'intéressé doit avoir une copie du procès-verbal établi par l'autorité administrative ;*
- L'intéressé doit avoir la possibilité de contester effectivement le compte-rendu de l'audition, le cas échéant ;*
- In fine, l'autorité administrative doit au travers de la décision prise démontrer qu'elle a tenu compte des arguments et observations formulés par l'intéressé.*

16. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36- 37 et 59).

7.2.1.2.2. Application au cas d'espèce

17. Sur le moyen dont les règles juridiques sont exposées au point 7.2.1.2.1, la partie requérante développe plusieurs branches (arguments), dont la lecture isolée ou combinée fonde celui-ci.

A. Première branche du moyen : il n'est pas démontré que la partie requérante a eu préalablement une connaissance précise des mesures envisagées

18. Il a été jugé que « la circonstance que le requérant a été entendu par les services de police, lors de son contrôle, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard ». (C.C.E, n°219.663 du 11 avril 2019).

19. Le dossier administratif ne permet pas d'établir que la partie requérante a été avisée que la conduite aux frontières et l'audition auxquels la partie requérante a été soumise pouvaient conduire à ce qu'une décision d'expulsion soit prise à son encontre.

20. Sur la base de la première branche du présent moyen, il doit être conclu que la décision litigieuse a violé le principe audi alteram partem en ce qu'il n'est démontré que la partie requérante a pu préalablement à son audition être informée du but de l'audition, de l'utilisation des réponses qu'elle formulerait et de la finalité de ladite audition.

B. Deuxième branche du moyen : la partie requérante n'a pu valablement faire valoir ses moyens

21. Le requérant est un ressortissant congolais qui s'exprime en français.

22. Or, il apparaît que tout ou partie de l'audition de la partie requérante s'est déroulée en langue néerlandaise, sans interprète ou traducteur pour l'assister.

23. La violation du principe du raisonnable procède dans le cas d'espèce de la disproportion manifeste entre les décisions prises, les règles applicables en la matière et le contenu de la motivation des décisions litigieuses.

24. La partie adverse devant fonder ses décisions sur des motifs sérieux et objectifs, manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur des éléments non pertinents et dans un contexte d'audition douteuse.

25. Enfin, les décisions querellées sont disproportionnées eu égard à l'intérêt général que l'autorité administrative est censée servir en raison du fait que le motif de ces ne pouvait pas à lui seul justifier l'expulsion de la partie requérante et son refoulement.

26. Qu'il lui aurait été aisé d'obtenir en consultant le dossier administratif voire en interrogeant la partie requérante dans une langue qui lui était compréhensible compte tenu du fait que le requérant avait ou pouvait produire les documents utiles notamment à la démonstration du risque auquel il serait exposé en cas de retour dans son pays d'origine et de ses attaches en Belgique.

27. Partant, il surgit une disproportion manifeste entre la marge d'appréciation dont bénéficie la partie adverse, les éléments sur lesquels elle se fonde et les effets et le préjudice résultant des décisions prises.

28. La partie défende n'ayant pas tenu compte des explications de la partie requérante au moment de son arrestation a violé le principe audi alteram partem.

29. Si le requérant devait être entendue dans une langue qu'il comprend ou assisté d'un interprète, c'est dans le but de lui permettre de saisir la portée des questions qui lui étaient posées et d'y répondre en toute connaissance de cause.

30. Le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne » (CJUE, C-249/ 13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

31. Eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ».

32. S'agissant en outre de la portée des questions, le dossier administratif ne permet notamment pas d'établir que la partie requérante a été entendue, et ce faisant qu'elle a pu valablement faire valoir ses moyens, sur chacune des décisions qu'envisageait de prendre la partie défenderesse.

33. En l'occurrence, aucun élément du dossier administratif ne démontre que la partie adverse a permis à la partie requérante de faire valoir tout élément pertinent au regard des décisions envisagées.

34. Sur la base de la deuxième branche du présent moyen, il doit être conclu que la décision litigieuse a violé le principe audi alteram partem en ce qu'elle s'est essentiellement fondée sur une audition déroulée dans une langue inconnue à la partie requérante, sans la présence d'un interprète, privant de la sorte la

partie requérante de son droit de faire valoir objectivement ses moyens sur chacune des décisions prises à son encontre ; outre le défaut d'avoir pris en compte toutes les données de l'espèce.

C. Troisième branche du moyen : la partie requérante n'a pas été mise en possession du procès-verbal de son audition et ce faisant elle n'a pas eu la possibilité de le contester

35. Outre que l'audition de la partie requérante s'est déroulée en tout ou partie en néerlandais, il convient de constater que celle-ci n'a pas été mise en possession du procès-verbal reprenant les questions précises qui lui ont été posées et les réponses fournies par elle pour chacune des questions.

36. La partie défenderesse ordonne une reconduction à la frontière en invoquant une violation de la législation en matière de stupéfiant sans à aucun moment préciser la nature de l'infraction.

37. Il n'est aucunement démontré que la partie requérante a eu la possibilité effective et objective de contester le compte rendu de son audition.

38. Sur la base de la troisième branche du présent moyen, il doit être conclu que les décisions litigieuses ont violé le principe audi alteram partem en ce qu'elles se sont essentiellement fondées sur procès-verbal qui n'a pas été remis à la partie requérante et que cette dernière n'a pas eu la possibilité effective et objective de contester. "

4.3.1.2. De Raad merkt op dat, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel heeft de bevoegde autoriteit – in casu verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Het respecteren van de hoorplicht impliceert evenwel niet dat de bevoegde nationale autoriteit verplicht is om een vreemdeling voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 69).

In casu werd verzoeker, blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken, in staat gesteld zijn situatie toe te lichten en eventuele elementen die een hinderpaal zouden kunnen vormen om een verwijderingsmaatregel te nemen uiteen te zetten.

Los van het feit dat, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, op verweerder geenszins de verplichting rust om voorafgaand een gehoor mee te delen dat wordt overwogen een verwijderingsmaatregel te nemen, moet tevens worden gesteld dat verzoeker niet kan voorhouden niet te hebben geweten dat verweerder overwoog een dergelijke maatregel te nemen. Verweerder nam immers voorheen reeds beslissingen tot verwijdering ten aanzien van verzoeker, waaraan hij nog geen uitvoering gaf.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker werd ondervraagd aan de hand van een in drie talen (Frans, Nederlands en Engels) gestelde vragenlijst. Uit de antwoorden die verzoeker gaf op de hem gestelde vragen blijkt dat hij deze vragen goed heeft begrepen, zodat niet worden besloten dat er enig probleem was inzake de taal waarin de ondervraging gebeurde. Zijn bewering dat hij zou zijn ondervraagd in het Nederlands vindt ook geen steun in enig stuk.

Verzoeker kan daarnaast niet worden gevolgd in zijn betoog dat het hoorrecht niet werd gerespecteerd omdat hij niet in het bezit werd gesteld van een schriftelijke stuk waarin zijn antwoorden werden neergeschreven. Het gegeven dat aan verzoeker geen dergelijk document werd afgegeven laat niet toe te concluderen dat hij

niet de mogelijkheid had om verweerder in kennis te stellen van eventuele inlichtingen die een hinderpaal zouden kunnen vormen om een verwijderingsmaatregel te nemen.

De bemerking van verzoeker dat verweerder, in de beslissing tot terugleiding naar de grens, zou hebben verwezen naar een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen mist verder feitelijke grondslag.

Los van het feit dat indien uit de overwegingen in een verwijderingsbeslissing niet zou blijken dat verweerder rekening hield met de door verzoeker afgelegde verklaringen op zich niet kan worden afgeleid dat de hoorplicht werd miskend, moet worden geduoid dat uit de in voorliggende zaak bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat verweerder de afgelegde verklaringen in aanmerking heeft genomen.

Door te betogen dat hij de inhoud van het gehoorverslag niet kon in vraag stellen – terwijl het hem nochtans werd voorgelegd en hij het ondertekende – toont verzoeker evenmin aan dat verweerder tekortkwam aan de hoorplicht.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende:

“ 7.2.1.3. MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DE L'ARTICLE 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 SUR LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS

7.2.1.3.1. Bref rappel des règles et principes juridiques pertinents au regard du moyen visé

39. Il est acquis que :

« La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

la motivation « doit être suffisante, c'est-à-dire complète, précise et non équivoque » (M. HANOTIAU, « Le Conseil d'Etat, juge de cassation administrative », in Le citoyen face à l'administration- Commissions et juridictions administratives : quels droits de la défense ? Liège, Editions du Jeune Barreau de Liège, 1990, p.151) ;

40. L'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 prévoit que :

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

41. L'obligation du contrôle de la motivation d'une décision prise par une autorité administrative consiste à opérer une double vérification :

- La première relative à l'existence au sein de l'instrumentum de l'acte administratif d'une motivation en ce entendu la mention du fondement juridique de la décision ainsi que les éléments de faits pris en compte pour justifier la décision prise ;

- La seconde consiste à vérifier si au terme des éléments pris en compte par l'administration, (laquelle doit au demeurant prendre en considération tous les éléments de la cause), cette dernière a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis.

42. Tout acte administratif doit ainsi être fondé, à l'appui du dossier administratif, sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler.

43. Il a en ce sens été décidé que « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend adéquatement, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (CE, 2 juin 2003, n° 120.10, CE, 5 avril 2002, n° 105.385).

7.2.1.3.2. Application au cas d'espèce

44. La partie requérante entend démontrer la violation du moyen invoqué dans la décision sus reprise et querellée.

7.2.1.3.2.1. Application aux décisions d'expulsion

45. En l'espèce, la décision d'expulsion accompagnée d'une interdiction d'entrée prise à l'encontre de la partie requérante apparaît inadéquate, et partant manque à l'obligation de motivation formelle, dès lors qu'elle repose sur des motifs légalement non admissibles et déraisonnables.

46. En l'occurrence la décision d'expulsion avec interdiction d'entrée de la partie requérante se fonde sur l'inexécution de deux décisions d'ordre de quitter le territoire d'une part ; et sur une supposée fraude à la loi sociale.

47. Alors même que l'infraction susmentionnée pour être juridiquement établie et retenue à l'encontre d'une personne, doit remplir un certain nombre de conditions ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

48. Que le requérant n'a à ce jour fait l'objet sauf mauvaise lecture de son dossier administratif d'aucune condamnation. Qu'il reste dès lors présumé innocent.

49. Que par ailleurs, l'intéressé affirme qu'il n'était pas en train de travailler comme semble l'affirmer la partie défenderesse, mais apportait uniquement son aide à une amie qu'il accompagnait à l'aéroport en plastifiant ses bagages.

50. Cette situation engendre un potentiel risque d'insécurité juridique, dès lors qu'un fait non juridiquement établi engendre des effets de droit potentiellement contrastés.

51. En outre, la motivation des décisions litigieuses reposent encore sur une appréciation déraisonnable dès lors qu'il ne ressort aucunement des décisions litigieuses qu'elle ait d'une part prise en compte l'absence de condamnation de la partie requérante et d'autre part opérée une quelconque balance d'intérêts entre la décision, ses conséquences et notamment les alternatives légalement envisageables auxquelles pouvaient recourir l'administration.

52. Qu'en outre, la partie requérante a introduit un recours en annulation et en suspension contre la décision d'irrecevabilité prise à son encontre en date du 08 décembre 2023.

53. Qu'en raison du droit à un recours effectif, toute expulsion de la partie requérante lui serait manifestement préjudiciable.

54. La partie défenderesse, doit lorsqu'elle est soumise à une demande, faire preuve d'un examen aussi rigoureux que possible en tenant compte de la situation particulière de l'individu, ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

55. Il ressort clairement des décisions attaquées qu'au lieu d'effectuer un examen particulier et complet du dossier, la partie défenderesse a pris faute de soin et de suivi sérieux une décision hâtive.

56. Il n'est en l'espèce pas demandé au Conseil de substituer son appréciation à celle de la partie adverse, mais de constater la non prise en considération de tous éléments du dossier sans motivation adéquate.

57. Au regard de ce qui précède, la partie adverse prend une décision stéréotypée, impersonnelle ne prenant pas en compte les circonstances caractérisant la situation personnelle de la partie requérante et que les motifs avancés à l'appui de l'acte administratif ne s'avèrent ni adéquats, ni ne répondent de manière concrète à son cas.

58. Tous les éléments sus évoqués établissent de manière suffisante que la décision attaquée est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation outre le défaut de motivation formelle.

59. Partant, le moyen est sérieux et fondé.

7.2.1.3.1.1 Application du Moyen à la décision et d'ordre de quitter le territoire

60. La décision d'ordre de quitter le territoire prise à l'encontre de la partie requérante apparaît inadéquate, et partant manque à l'obligation de motivation formelle, dès lors qu'elle repose sur des motifs légalement non admissibles et déraisonnables.

61. En l'occurrence la décision d'ordre de quitter le territoire prise à l'encontre de la partie requérante se fonde uniquement sur le fait qu'il serait sur le fait que le requérant séjournerait illégalement sur le territoire du Royaume avec deux ordres de quitter le territoire pris à son encontre ; et auteur d'une violation de la législation en matière sociale.

62. Seulement, il ne ressort nulle part dans la décision attaquée que la partie adverse a pris en compte toutes les données de l'espèce avant d'envisager de prendre une décision d'ordre de quitter avec interdiction d'entrée à l'encontre de la requérante.

63. Il convient à ce stade de rappeler que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers ».

64. Le Conseil d'État a considéré dans un arrêt n°253.942 du 9 juin 2022 que :

« L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un tel acte à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée. [...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision d'irrecevabilité de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse ait motivé la décision d'irrecevabilité de séjour visée au point 1.11 du présent arrêt au regard des critères de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».

65. L'ordre de quitter le territoire a donc une portée juridique propre et distincte. Ainsi lorsqu'elle prenait la décision d'ordre de quitter le territoire à l'encontre du requérant ; la partie adverse devait y apporter une motivation spécifique et le fait pour la partie adverse d'avoir motivé la décision d'expulsion de la partie requérante ne la dispensait pas de motiver l'ordre de quitter le territoire.

66. Les arrêts susvisés s'appliquent dès lors en l'espèce pour une décision d'ordre de quitter le territoire également.

67. Or, en l'espèce, la partie défenderesse n'expose pas dans la motivation de l'ordre de quitter le territoire/la décision d'expulsion « comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 » de la loi du 15 décembre 1980.

68. La partie adverse, doit lorsqu'elle est soumise à une demande, faire preuve d'un examen aussi rigoureux que possible en tenant compte de la situation particulière de l'individu, ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

69. Ainsi, la partie adverse a fait une mauvaise application de la loi et a commis une violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

70. Qu'à cet égard, le Conseil d'État, a jugé qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation (...) (CE n° 131.830 du 27 mai 2004 et C.E. n° 229.317 du 25 novembre 2014) ;

71. Tous les éléments sus évoqués établissent de manière suffisante que la décision attaquée est entachée d'un défaut de motivation formelle ; outre une erreur manifeste d'appréciation.

72. Que partant, le moyen est sérieux et fondé. ”

4.3.2.2. De Raad merkt op dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft duidelijk aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 7, eerste lid, 1°, 8° en 13° van de Vreemdelingenwet om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij heeft hierbij geduid dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, van een geldig visum of van een verblijfstitel, dat, bij een controle door de sociale inspectiediensten, werd vastgesteld dat verzoeker een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefende, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, en dat verzoekers verzoek om internationale bescherming en zijn verzoek om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werden afgewezen. Verweerder heeft tevens expliciet aangegeven dat hij de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat de ex-echtgenote van verzoeker en hun gemeenschappelijke kinderen in Congo verblijven en dat het enkele feit dat verzoeker verklaard gestresseerd te zijn niet toelaat te besluiten dat hij om medische redenen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verweerder heeft tevens aangegeven dat de beslissing tot terugleiding naar de grens is gegrond op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en hij heeft toegelicht dat een dadelijke tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is vereist omdat er een risico op onderduiken bestaat. Hij heeft in dit verband opgemerkt dat verzoeker niet meewerkt met de overheden, aangezien hij werkt zonder de vereiste machtigingen en dat hij, door geen gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. De bewering van verzoeker dat slechts werd voorzien in een stereotiepe motivering – waarmee hij hoe dan ook niet aantoonde dat niet werd voldaan aan de formele motiveringsplicht – is slechts een ontkenning van de realiteit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker de correctheid van de motieven van de bestreden beslissingen zelf nog in vraag lijkt te willen stellen voert hij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst moet worden gesteld dat de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten volstaat als motief om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen. Het staat ook niet ter discussie dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder te beschikken over een geldig paspoort met een geldig visum of een geldige verblijfsvergunning. Verzoekers grief inzake de vaststelling dat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dus niet tot de schorsing of vernietiging van deze beslissing leiden. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker door voor te houden dat hij op de luchthaven slechts een vriend hulp bood en niet aan het werk was voorbijgaat aan het feit dat verweerder vaststelde dat een proces-verbaal door de sociale inspectiediensten werd opgesteld. Het gegeven dat verzoeker nog niet werd veroordeeld omwille van een tewerkstelling zonder de vereiste machtigingen impliceert verder niet dat verweerder geen gebruik zou mogen maken van feitelijke vaststellingen die door de sociale inspectiediensten werden gedaan om toepassing te maken van de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont ook niet aan dat in casu, nadat werd vastgesteld dat de bestreden beslissingen verenigbaar zijn met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), nog een verdere belangenafweging vereist zou zijn.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij een beroep tot schorsing een nietigverklaring indiende tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen dient te worden aangegeven dat een dergelijk beroep geen schorsende werking heeft. Verzoeker kan ook niet voorhouden dat hij niet beschikt over een effectief rechtsmiddel aangezien hij zich tegen de in casu bestreden beslissingen tot de Raad heeft kunnen richten en hierbij alle elementen heeft kunnen aanhalen die hij nuttig achtte.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is niet ernstig

4.3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“7.2.1.4. MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DES PRINCIPES DU RAISONNABLE ET DE PROPORTIONNALITE

7.2.1.4.1. Bref rappel des règles et principes juridiques pertinents au regard du moyen visé

73. *«Le principe du raisonnable renvoie au pouvoir discrétionnaire d'une autorité : dans le cas d'une compétence liée, seule la décision prescrite par la règle de droit est légale, alors que dans le cas d'une compétence discrétionnaire, l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation pour choisir entre plusieurs décisions. Cette liberté peut, en fonction des circonstances du cas concret, être parfois plus large et parfois plus étroite, mais quoi qu'il en soit, elle s'inscrit toujours dans les limites du raisonnable. Une administration qui utilise son pouvoir d'appréciation en sortant des limites du raisonnable viole le principe du raisonnable. Cependant, toute personne qui dispose d'une marge d'appréciation a en principe la possibilité de tirer des conclusions différentes qui se situent chacune dans cette marge et qui ne témoignent dès lors pas d'un caractère arbitraire et déraisonnable ».*

74. *Il convient de rappeler qu'« il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ».*

7.2.1.4.2. Application au cas d'espèce

75. *La violation du principe du raisonnable procède dans le cas d'espèce de la disproportion manifeste entre la décision prise, les règles applicables en la matière et le contenu de la motivation de la décision litigieuse.*

76. *La partie adverse devant fonder ses décisions sur des motifs sérieux et objectifs, manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur des éléments non pertinents et dans un contexte d'audition douteux.*

77. *Partant, il surgit une disproportion manifeste entre la marge d'appréciation dont bénéficie la partie adverse, les éléments sur lesquels elle se fonde et les effets et le préjudice résultant de la décision prise.*

78. *« Le principe du raisonnable renvoie au pouvoir discrétionnaire d'une autorité : dans le cas d'une compétence liée, seule la décision prescrite par la règle de droit est légale, alors que dans le cas d'une compétence discrétionnaire, l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation pour choisir entre plusieurs décisions. Cette liberté peut, en fonction des circonstances du cas concret, être parfois plus large et parfois plus étroite, mais quoi qu'il en soit, elle s'inscrit toujours dans les limites du raisonnable. Une administration qui utilise son pouvoir d'appréciation en sortant des limites du raisonnable viole le principe du raisonnable. Cependant, toute personne qui dispose d'une marge d'appréciation a en principe la possibilité de tirer des conclusions différentes qui se situent chacune dans cette marge et qui ne témoignent dès lors pas d'un caractère arbitraire et déraisonnable ».* C.E. (9e ch.) n° 225.271, 28 octobre 2013

79. *Il convient de rappeler qu'« il y a violation du principe du raisonnable lorsqu'une décision est fondée sur des motifs objectivement exacts et pertinents en droit mais qu'il existe une disproportion manifeste entre ces motifs et le contenu de la décision ».*

80. *La décision de l'administration devrait se fonder sur des motifs sérieux et objectifs. Elle manque au respect du principe du raisonnable et de proportionnalité dès lors qu'elle ne se fonde que sur un document dont l'absence est totalement justifiable et justifiée en l'espèce.*

81. *Le principe du raisonnable et de proportionnalité n'ont pas été respectées par la partie adverse.”*

4.3.3.2. De Raad dient erop te wijzen dat de wetgever, in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft bepaald dat verweerder moet overgaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten indien hij vaststelt dat een vreemdeling, die niet is gemachtigd of is toegelaten tot

een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, niet beschikt over de in artikel 2 van deze wet bedoelde documenten. Slechts indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen geldt deze verplichting niet. Bijgevolg diende verweerder nadat hij constateerde dat er in voorliggende zaak geen hogere rechtsnormen van toepassing zijn die zouden verhinderen dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen deze beslissing te nemen en beschikte hij niet over enige discretionaire bevoegdheid. Verzoeker kan dan ook niet nuttig verwijzen naar het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Hij zet trouwens ook niet in concreto uiteen waarom hij meent dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens in casu onredelijk of disproportioneel zouden zijn.

Het derde middel is niet ernstig.

4.3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Zijn toelichting luidt als volgt:

“6.2.1.3. MOYEN PRIS DE DE LA VIOLATION DE L'ARTICLE 3 DE LA CEDH

82. L'article 3 de la Convention consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques (voir, notamment, Selmouni c. France [GC], no 25803/94, § 95, CEDH 1999-V, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV, Gäfgen c. Allemagne [GC], no 22978/05, § 87, CEDH 2010, El-Masri c. l'ex-République yougoslave de Macédoine [GC], no 39630/09, § 195, CEDH 2012, et Mocanu et autres c. Roumanie [GC], nos 10865/09 et 2 autres, § 315, CEDH 2014).

83. La violation de l'article 3 se trouve établie toutes les fois que, même en l'absence de lésions corporelles ou de vives souffrances physiques ou mentales, « dès lors que le traitement humilie ou avilit un individu, témoignant d'un manque de respect pour sa dignité humaine ou la diminuant, ou qu'il suscite chez l'intéressée des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à briser sa résistance morale et physique, il peut être qualifié de dégradant et tomber ainsi également sous le coup de l'interdiction énoncée à l'article 3 » (voir, parmi d'autres, Vasyukov c. Russie, no 2974/05, § 59, 5 avril 2011, Gäfgen, § 89, Svinarenko et Slyadnev, § 114, etrgie c. Russie (I), § 192, précités). Il faut en outre préciser qu'il peut suffire que la victime soit humiliée à ses propres yeux, même si elle ne l'est pas à ceux d'autrui (voir, parmi d'autres, Tyrer c. Royaume-Uni, 25 avril 1978, § 32, série A no 26, et M.S.S. c. Belgique et Grèce [GC], no 30696/09, § 220, CEDH 2011).

84. En l'espèce, la partie requérante a noué, développé et entretenu des liens très forts avec la Belgique. Qu'ainsi par exemple, la partie requérante a pu nouer et développer des rapports étroits avec son environnement ; qu'il a une vie associative, communautaire et même professionnelle comblée.

85. Qu'importe la perspective mise en œuvre, la décision de l'administration présente un risque réel de plonger la partie requérante dans une angoisse et une souffrance mentale liée notamment à la séparation avec ses amis et proches vivant sur le territoire du Royaume.

86. La partie défenderesse affirme, sans à aucun moment démontrer comment, avoir pris en compte tous les éléments de l'espèce avant d'envisager une décision d'expulsion à l'encontre de la partie requérante.

87. La décision n'opère encore aucun contrôle de proportionnalité entre l'intérêt et la nécessité de la mesure d'éloignement et la situation de l'intéressé.

88. La décision n'opère in fine encore aucun contrôle de proportionnalité entre l'intérêt et la nécessité de la mesure de retour à la frontière de la partie requérante et la situation de l'intéressé.

89. En effet, pareille décision a par ailleurs pour effet de plonger la partie requérante dans une condition de précarité économique-psycho-sociale.”

4.3.4.2. De Raad dient aan te geven dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM er sprake moet zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond

Het vierde middel is niet ernstig.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

4.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

L. REMY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

G. DE BOECK